

opusdei.org

Ochotní odpovedať ÁNO

Posolstvo svätého Otca
Benedikta XVI. k 48. svetovému
dňu modlitieb za duchovné
povolania (15. máj 2011) pod
heslom Napomáhať duchovné
povolania v miestnej cirkvi.

12.05.2011

Drahí bratia a sestry!

48. svetový deň modlitieb za
duchovné povolania, ktorý sa slávi
15. mája 2011, na Štvrtú veľkonočnú
nedeľu, nás pozýva uvažovať o téme:

Napomáhať duchovné povolania v miestnej cirkvi. Pred sedemdesiatimi rokmi zriadil ctihodný pápež Pius XII. Pápežské dielo pre kňazské povolania. Následne boli biskupmi v mnohých diecézach zriadené podobné diela, podporované kňazmi i laikmi, ako odpoveď na výzvu Dobrého pastiera: „Keď videl zástupy, zľutoval sa nad nimi, lebo boli zmorené a sklesnuté ako ovce bez pastiera. Vtedy povedal svojim učeníkom: „Žatva je veľká, ale robotníkov málo. Preto proste Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu““ (Mt 9, 36 – 38).

Umenie napomáhať duchovné povolania a starať sa o ne, nachádza svoj vzor v tých textoch evanjelia, keď Ježiš povoláva učeníkov nasledovať ho a plný lásky a starostlivosti ich formuje.

Mimoriadnu pozornosť pritom máme venovať spôsobu, akým Ježiš povolával svojich najbližších

spolupracovníkov, aby zvestovali Božie kráľovstvo (porov. Lk 10, 9). Predovšetkým je zrejmé, že prvým krokom bola modlitba za nich: prv ako ich povolal, strávil Ježiš celú noc sám v modlitbe a počúvaní vôle svojho Otca (porov. Lk 6, 12), vo vnútornom odlúčení od všedných vecí. Povolanie učeníkov sa rodí práve v dôvernôm rozhovore Ježiša so svojím Otcom. Povolania do kňazskej služby a do zasväteného života sú predovšetkým ovocím ustavičného spojenia so živým Bohom a vytrvalej modlitby, ktorá vystupuje k „Pánovi žatvy“ tak vo farských spoločenstvách, ako aj v kresťanských rodinách či v skupinách pre prípravu na duchovné povolania.

Na začiatku svojho verejného účinkovania povolal Pán niekoľkých rybárov, zamýšľajúcich vydať sa na brehu Galilejského jazera na rybolov: „I povedal im: „Podte za mnou a

urobím z vás rybárov ľudí“ (Mt 4, 19). Svoje mesiášske poslanie im vyjaval prostredníctvom mnohých „znamení“, ktoré poukazovali na jeho lásku k ľuďom a na dar Otcovho milosrdenstva. Učil ich svojimi slovami a svedectvom života, aby boli pripravení pokračovať v jeho diele spásy. Napokon, keď „vedel, že nadišla jeho hodina odísť z tohto sveta k Otcovi“ (Jn 13, 1), zveril im slávenie pamiatky svojej smrti a svojho zmŕtvychvstania. A prv, než bol vzatý do neba, poslal ich do celého sveta s príkazom: „Chodte teda, učte všetky národy“ (Mt 28, 19).

Je to náročná a vzrušujúca ponuka, ktorú dáva Ježiš tým, ktorým hovorí: „Nasleduj ma!“. Pozýva ich, aby sa s ním spriatelili, aby počúvali jeho slová zblízka a aby s ním žili. Učí ich celkom sa odovzdať Bohu a šíreniu jeho kráľovstva, podľa evanjeliovej zásady: „Ak pšeničné zrno nepadne do zeme a neodumrie, ostane samo.

Ale ak odumrie, prinesie veľkú úrodu“ (Jn 12, 24). Pozýva ich, aby vyšli z vlastnej uzavretosti, zo svojej vlastnej predstavy o sebarealizácii a ponorili sa do inej vôle, do Božej vôle a nechali sa ňou viesť. Uschopňuje ich prežívať bratstvo, ktoré vzniká z absolútnej disponibility voči Bohu (porov. Mt 12, 49 – 50) a ktoré sa stáva charakteristickým znakom spoločenstva s Ježišom: „Podľa toho spoznajú všetci, že ste moji učeníci, ak sa budete navzájom milovať“ (Jn 13, 35).

Aj dnes je nasledovanie Krista náročné. Znamená učiť sa upriamovať svoj pohľad na Krista, aby sme ho dôverne poznali, aby sme ho počuli v jeho slove a stretávali sa s ním vo sviatostiach. Znamená učiť sa zosúladiť vlastnú vôľu s jeho vôľou. Ide o pravú a skutočnú školu formácie pre tých, ktorí sa pripravujú pod vedením kompetentných cirkevných autorít

na kňazskú službu alebo na zasvätený život. Pán neprestáva v každom období života povolávať k účasti na jeho poslaní a službe Cirkvi v kňazskom úrade alebo zasvätenom živote. Cirkev „je teda povolaná chrániť tento dar, vážiť si ho a milovať. Je zodpovedná za vznik a dozrievanie kňazských povolaní“ (JÁN PAVOL II., posynodálna apoštolská exhortácia Pastores dabo vobis, 41). Zvlášť v našej dobe, keď sa zdá, že Boží hlas je udúšaný „inými hlasmi“ a ponuka nasledovať ho a odovzdať mu vlastný život sa považuje za príliš náročnú, malo by každé kresťanské spoločenstvo a každý veriaci vedome prevziať úlohu napomáhať duchovné povolania. Je dôležité povzbudiť a podporiť tých, ktorí prejavujú jasné znaky povolania do kňazského alebo zasväteného života, aby cítili nadšenie celého spoločenstva, keď povedia svoje „áno“ Bohu a Cirkvi. Ja sám ich povzbudzujem, ako som tiež

povzbudzoval tých, ktorí sa rozhodli vstúpiť do seminára, a ktorým som napísal: „Urobili ste dobre. Lebo vždy, aj v dobe, keď svetom vládne technika a globalizácia, potrebujú ľudia Boha: Boha, ktorý sa nám zjavil v Ježišovi Kristovi a ktorý nás zhromažďuje vo všeobecnej Cirkvi, aby sme sa s ním a skrze neho učili pravému životu a aby sme mali na mysli a uplatňovali kritériá pravej ľudskosti“ (List seminaristom, 18. októbra 2010).

Je potrebné, aby bola každá miestna cirkev čoraz vnímavejšia a pozornejšia voči pastoračii povolání, a to podobne ako to robil Ježiš so svojimi učeníkmi: výchovou predovšetkým detí a mládeže na rôznych úrovniach – v rodine, vo farnosti a v združeníach – aby v nich dozrelo pravé a úprimné priateľstvo s Pánom pestované v osobnej a liturgickej modlitbe; aby sa naučili pozorne a plodne počúvať Božie

slovo prostredníctvom čoraz dôvernejšej znalosti Svätého písma; aby pochopili, že prijatím Božej vôle sa ľudská osoba nepopiera ani neničí, ale umožní jej to odhaliť hlbokú pravdu o sebe a nasledovať ju; aby sa naučili prežívať vzťah s druhými nezištne a bratsky, pretože iba v otvorení sa Božej láske sa nachádza pravá radosť a plná realizácia vlastných túžob. „Napomáhať duchovné povolania v miestnej cirkvi“ znamená mať odvahu pozornou a adekvátnou pastoráciou povolaní naznačiť túto náročnú cestu nasledovania Krista, ktorá je zmysluplná a schopná obsiahnuť celý život.

Obraciam sa zvlášť na vás, milí spolubratia v biskupskej službe. Na zabezpečenie kontinuity a šírenia vášho poslania týkajúceho sa spásy v Kristovi, je dôležité, aby ste „čo najväčšmi podporovali kňazské a rehoľné povolania, pričom osobitnú

starostlivosť venujte misijným povolaniam“ (dekrét Christus Dominus, 15). Pán potrebuje vašu spoluprácu, aby jeho volanie mohlo zasiahnuť tie srdcia, ktoré si vyvolil. Starostlivo si vyberajte spolupracovníkov do diecéznych centier pre povolania, ktoré sú cenným nástrojom pri napomáhaní a organizovaní pastorácie povolaní i modlitby, ktorá ju podporuje a zaručuje jej účinnosť. Chcem vám, milí spolubratia v biskupskej službe, pripomenúť tiež záujem univerzálnej Cirkvi o rovnomerné rozdelenie kňazov vo svete. Vaša ochota pomôcť diecézam s nedostatkom povolaní sa stane Božím požehnaním pre vaše spoločenstvá a predstavuje pre veriacich svedectvo o kňazskej službe, ktorá sa veľkoryso otvára potrebám celej Cirkvi.

Druhý vatikánsky koncil výslovne pripomenul, že „povinnosť napomáhať kňazské povolania sa

týka celého kresťanského
spoločenstva, ktoré plní túto úlohu
predovšetkým dôsledným
kresťanským životom“ (dekrét
Optatam totius, 2). Preto chcem
zvlášť bratsky pozdraviť a povzbudiť
tých, ktorí rôznym spôsobom vo
farnostiach spolupracujú s kňazmi.
Osobitne sa obraciam na tých, ktorí
môžu nejakým spôsobom prispieť k
pastorácii povolaní: na kňazov,
rodiny, katechétoch, vedúcich
prípravných skupín. Kňazom
odporúčam, aby sa snažili vydávať
svedectvo o jednote s biskupom a
ostatnými spolubratmi, a tak
pripravovali živnú pôdu pre nové
výhonky kňazských povolaní. Rodiny
nech sú „preniknuté duchom viery,
lásky a nábožnosti“ (tamže) a nech sú
pripravené pomôcť svojim synom a
dcéram veľkoryso prijať kňazské
povolanie alebo povolanie
zasväteného života. Katechéti a
animátori katolíckych združení a
cirkevných hnutí, vedomí si svojho

výchovného poslania, „nech sa usilujú vychovávať svojich zverencov takým spôsobom, aby boli schopní rozpoznať Božie volanie a ochotne naň odpovedať“ (tamže).

Drahí bratia a sestry, vaše úsilie napomáhať duchovné povolania a starať sa o ne, dosahuje svoj plný zmysel a svoju pastoračnú účinnosť, pokiaľ sa deje v jednote s Cirkvou a je zamerané na službu spoločenstvu. Preto je každý aspekt života cirkevného spoločenstva – katechéza, formačné stretnutia, liturgické slávenia, púte na posvätné miesta – cennou príležitosťou na to, aby sa v Božom ľude, predovšetkým u detí a mládeže, prebúdza zmysel pre príslušnosť k Cirkvi a pre zodpovedné, slobodné a vedomé rozhodnutie nasledovať povolanie na kňazstvo alebo na zasvätený život.

Schopnosť napomáhať povolania je charakteristickým znakom životnosti

miestnej cirkvi. S dôverou a
naliehavo prosme Pannu Máriu o
pomoc, aby podľa príkladu jej
prijatia Božieho plánu spásy a na jej
mocný príhovor rástla v každom
spoločenstve ochota povedať „áno“
Pánovi, ktorý stále povoláva nových
robotníkov na svoju žatvu. S týmto
želaním udeľujem všetkým zo srdca
svoje apoštolské požehnanie.

Vo Vatikáne 15. novembra 2010

BENEDIKT XVI.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/ochotni-
odpovedat-ano/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/ochotni-odpovedat-ano/) (15.08.2025)